Prachtige ketenen

Molotov Verlovingscontract: Boek 2

Anna Zaires

♠ Mozaika Publications ♠

Dit boek is een fictief werk. Alle namen, personages, plaatsen en incidenten komen voort uit de verbeelding van de auteur or worden fictief gebruikt. Iedere gelijkenis met bestaande personen, levend of dood, bedrijven, gebeurtenissen of plaatsen berust volledig en uitsluitend op toeval.

Copyright © 2024 Anna Zaires
www.annazaires.com/book-series/nederlands/

Alle rechten voorbehouden.

Buiten gebruik voor een recensie mag geen enkel deel van dit boek zonder toestemming worden vermenigvuldigd, gescand of verspreid, in geprint of elektronisch formaat.

Uitgegeven door Mozaika Publications, onderdeel van Mozaika LLC.
www.mozaikallc.com

Ontwerp cover: Alex McLaughlin

Fotografie van Regina Wamba
www.reginawamba.com

Vertaling: Missy Veerhuis

ISBN: 9789465015255

Proloog

Alexei

25 jaar eerder, Moskou

"'— En toen zag de jonge prins de mooie prinses.'"

Mama stopt even met lezen en ik verschuif ongemakkelijk; mijn billen doen pijn en ik heb pijn van papa's riem. Ze kijkt me aan en duwt zichzelf omhoog om rechtop tegen de opgestapelde kussens te gaan zitten. Haar berg van een buik beweegt met haar mee, hij is net zo groot als de toren in het boek dat ze leest.

Hij is zo groot dat *ik* er misschien in kan passen, en ik ben al vijf. En als ik er niet in pas, dan past mijn kleine broertje, Ruslan, er wel in. Hij is pas drie.

"Wil je dat ik stop met lezen, zodat je kunt gaan spelen?" vraagt mama zachtjes terwijl ik mijn hand op die enorme buik leg in de hoop mijn kleine zusje te voelen schoppen. Dat doet ze de laatste tijd veel.

"Nee, blijf lezen," zeg ik en ik nestel me dichter tegen mama aan. Ze heeft al een eeuwigheid 'bedrust', vanaf het moment dat mijn kleine zusje in haar buik is gekropen en haar ziek heeft gemaakt. Omdat ik al groot ben, kan ik me een tijd herinneren dat de dingen anders waren, toen mama ons in bad deed en met ons speelde, maar Ruslan kan dat niet. Hij denkt dat het altijd zo is geweest, dat mama altijd deze onbeweeglijke heuvel is geweest die ons kan kussen en boeken voor kan lezen, en dat is het wel zo'n beetje.

Mama glimlacht en slaat haar zachte arm om me heen terwijl ze de bladzijde omslaat. "Oké, schat, laten we verder gaan." Haar stem krijgt de dramatische cadans waar ik van hou. "De prinses woonde in een toren omringd door draken. Haar vader, de koning, sloot haar daar op, omdat hij geen aardige man was. Het kon hem niet schelen dat de prinses niet gelukkig was om daar helemaal alleen te wonen, dus toen de jonge prins haar ten huwelijk kwam vragen, weigerde de koning. Hij zei —"

"Waarom weigerde hij?" onderbreek ik haar. Ik heb dit al eerder gevraagd — mama heeft dit verhaal al heel vaak aan me voorgelezen — maar ik wil nog steeds haar antwoord horen. "En waarom was hij niet aardig?"

Wat ik echt wil weten is of de koning zijn riem gebruikte om de prinses te straffen, zoals papa bij mij en Ruslan doet. Alleen kan die vraag mama van streek maken, en haar dokter heeft gezegd dat ze niet van streek mag raken of ze zal doodgaan. Daarom heb ik haar niet verteld dat papa me vandaag heeft gestraft

omdat ik de oude Chinese vaas in de woonkamer heb gebroken. Ze vindt het niet leuk als papa zijn riem gebruikt, en ze vindt het ook niet leuk als ik me slecht gedraag. Ik had deze keer eigenlijk geen schuld, maar ik kan haar dat niet vertellen zonder dat papa de waarheid te weten komt. Het was Ruslan die de vaas had gebroken, maar toen papa ons er met die enge stem van hem naar vroeg, begon mijn broertje te huilen en heb ik papa verteld dat ik het had gedaan.

Ik ben groter en sterker, dus de riem doet mij niet zoveel pijn.

"De koning weigerde, omdat hij dacht dat de jonge prins niet goed genoeg was voor zijn dochter," antwoordt mama en ze geeft me hetzelfde antwoord als voorheen. "Waarom de koning niet aardig was, nou, schat... sommige mannen zijn dat gewoon niet. Zo zijn ze geboren."

Net zoals papa.

Dat is wat ik eigenlijk wil zeggen, maar het kan mama van streek maken. Ze vindt het niet leuk als iemand iets slechts over hem zegt. Ik weet het omdat ze Kristen, onze Amerikaanse kinderjuf, heeft ontslagen omdat ze papa 'gewelddadig' had genoemd. Ik weet niet wat dat betekent, maar het moet slecht zijn, want mama vond het leuk dat Kristen ons Engels leerde. Nu hebben Ruslan en ik niemand om Engels mee te spreken, behalve mijn speelgoedsoldaten, en zij weten het niet beter dan ik.

"Klaar om verder te gaan?" vraagt mama en ik knik gretig.

Dit is mijn favoriete verhaal, en hoewel ik elk woord ken en het zelf heb leren lezen, vind ik het zoals mama het vertelt het beste.

Met een zucht blijft ze lezen. “Hij zei, ‘Je bent mijn dochter niet waardig. Als je echt haar hand in het huwelijk wilt, dan moet je eerst elke draak rond haar toren doden.’ De koning wist dat de jonge prins dat niet zou kunnen. Er waren tientallen en tientallen draken —” Ze stopt abrupt en ik voel haar verstijven.

Ik ga bezorgd rechtop zitten om naar haar te kijken. “Mama?”

Ze haalt diep adem en laat die dan langzaam naar buiten komen. “Het gaat wel. Het komt wel goed. Kom hier.” Ze klopt op de deken en als ik weer tegen haar aan lig, gaat ze verder. “‘Er waren tientallen en tientallen draken, de een nog enger dan de ander, en alleen de dapperste, sterkste man zou in staat zijn om ze te bevechten — en zelfs *hij* zou uiteindelijk verliezen.’”

“Maar de jonge prins verloor niet,” zeg ik, terwijl de opwinding door me heen sijpelt. Ik weet waar het verhaal naartoe gaat en het zorgt ervoor dat ik op en neer op het bed wil springen. Maar dat doe ik niet. De dokter had gezegd dat als ik mama te veel heen en weer laat schudden, dat ze dood zal gaan en mijn kleine zusje ook.

Mama verstijft weer en als ze weer iets zegt, klinkt haar stem anders. Gespannen, alsof ze moeite heeft om naar het toilet te gaan. “Nee, hij heeft niet verloren. Het heeft hem vele jaren gekost, maar hij —” Ze kreunt en

probeert hoger tegen de kussens te gaan zitten. “Schat, haal alsjeblieft — ahhh!”

Ik spring naar achteren om naar haar te staren. Haar ogen zijn dichtgeknepen en haar gezicht is groenachtig wit, in een grimas getrokken, terwijl ze haar bergachtige buik vasthoudt. Plotseling voel ik me zoals ik me voel als papa boos op me wordt: helemaal ziek en trillerig vanbinnen.

“Mama?” Mijn stem gaat omhoog. “Mama, ga je dood?”

Ze klemt haar tanden op elkaar en opent haar ogen. Haar stem heeft nog steeds die vreemde, gespannen kwaliteit. “Nee, nee, schat. Ga gewoon papa halen, alsjeblieft. Ik denk... Ik denk dat het misschien tijd is.”

Ik klauter naar de rand van het bed, maar de deken zit vast rond mijn benen en vertraagt me. Ik ruk er gefrustreerd aan en trek het gedeeltelijk van mama af. Mijn hand raakt iets nats aan. *Ieww. Ze heeft in haar broek geplast.* Maar als ik mijn hand optil, is hij roze en rood. Rood als bloed. Ik spring van het bed, mijn hart als een mot in een pot, met flapperende vleugels en paniek.

Papa. Ik moet papa halen.

Mama schreeuwt het weer uit en ik werp een verwoede blik over mijn schouder terwijl ik naar de deur sprint. Ze houdt nog steeds haar buik vast, haar gezicht is verkrampt van de pijn.

Ga niet dood, mama. Ga alsjeblieft niet dood.

Ik ren de slaapkamer uit en de gang door, en schreeuw mijn longen uit mijn lijf om papa. Snikken

dreigen uit mijn keel te komen, maar ik slik ze in omdat papa me straft als ik huil. Hij straft me ook als ik zonder te kloppen zijn kantoor binnenkom, dus sla ik met mijn vuist tegen de gesloten deur en negeer de golven van pijn die het door mijn arm laat schieten.

Het enige wat ik kan denken is dat mama misschien aan het sterven is.

"Niet nu! Ik heb het druk." Papa's stem is nors, geïrriteerd. Normaal gesproken zou dat voor mij genoeg zijn om weg te sluipen en hem een andere keer te benaderen, maar dit kan niet wachten.

"Het is mama," schreeuw ik, harder beukend. "Ze zei dat ik je moest halen. Haar bed is nat en rood!"

De deur gaat zo snel naar binnen open dat ik mijn evenwicht verlies en naar binnen val. In het kantoor is papa samen met een blonde vrouw die ik niet ken. Ze is naakt en ligt voorovergebogen over zijn bureau, haar bleke huid is doorspekt met roze striemen van het soort dat ik krijg nadat hij me met de riem heeft geslagen.

Even kan ik van waar ik op de grond ben gevallen alleen maar naar haar staren. Papa heeft haar duidelijk gestraft, maar waarom? Wie is ze? Waarom is ze naakt? Hij gebruikt zijn riem op mij door mijn kleren heen. Waarom is papa's broek opengeritst?

Dan herinner ik me mama, en de paniek overspoelt me weer. Ik spring overeind terwijl papa een vuile vloek uitspreekt en zijn broek dichtritst, dan langs me heen duwt en zich door de gang naar de slaapkamer haast.

Ik werp nog een snelle blik op de naakte vrouw — ze staat nu op, haar gezicht is helemaal rood — en ik ren achter papa aan. Als ik bij de slaapkamer komt, tilt hij mama net van het bed. Haar ogen zijn dichtgeknepen en haar beide handen houden haar enorme buik vast, alsof ze bang is dat hij eraf zal vallen. Op het bed is meer van de deken die vreselijke rode kleur geworden, en dat geldt ook voor de onderkant van haar witte nachtjapon.

"Mama?"

Ze kreunt als antwoord. Papa negeert me, draagt haar de slaapkamer uit, terwijl hij naar onze chauffeur brult.

Ik sprint ze achterna. Mijn hart doet dat mottending weer en ik heb moeite met ademhalen, terwijl de snikken zich in mijn keel opstapelen en me verstikken.

Niet huilen. Papa vindt het niet leuk als je huilt.

Mama laat een gekweld gejammer horen. Papa vloekt en gaat sneller. Hij is binnen een paar seconden door de voordeur, zonder zelfs maar de moeite te nemen om zijn jas aan te trekken. Ik ren achter hem aan de gang in, maar hij verdwijnt al de lift in.

Het laatste wat ik zie als de deuren dichtschuiven is mama's grijsgroene gezicht, vervormd van de pijn terwijl ze keer op keer schreeuwt.

Mama komt die avond niet thuis. Papa ook niet. Ik lig in mijn racewagenbed en lees het prinsessenverhaal keer op keer voor mezelf. Jeanette, onze nieuwe Franse oppas, klopt op de deur, maar voordat ze haar hoofd naar binnen steekt, doe ik mijn lamp uit, trek mijn deken over mijn hoofd en doe alsof ik slaap. Ze sluit stilletjes de deur en loopt op haar tenen weg.

Zodra ze weg is, doe ik de lamp weer aan en ga ik verder met lezen. Het is mijn favoriete verhaal, want tegen het einde doodt de jonge prins alle draken. Het kost hem jaren, maar hij wint de hand van de mooie prinses in het huwelijk en, het beste van alles, haar liefde.

Op een dag zal ik ook een mooie prinses ontmoeten, en als ik dat doe, dan zal ik niet stoppen totdat ik elke draak heb gedood die ons uit elkaar houdt.

Ik val snikkend in slaap, maar papa is er niet om het te zien, dus kan hij me niet straffen. 's Morgens klimt Ruslan in mijn bed en vraagt hij naar mama, en ik vertel hem dat ze dood is. Ik weet wat de dood is, want toen ik net iets ouder was dan Ruslan, had papa me meegenomen naar een boerderij en liet hij me een kip slachten. Ik had de keel van de kip met een mes doorgesneden, terwijl ze tokte en met haar vleugels sloeg om weg te komen. Er was die keer veel rood geweest, zoals op mama's bed — en de kip bewoog niet meer. We hadden haar gebakken en opgegeten.

Ik denk niet dat papa mama gaat bakken en opeten, maar ik denk dat ze nu net als die kip moet zijn,

helemaal stil en levenloos, haar bloed in een rode plas om haar heen. Papa zei dat dat kon gebeuren als mijn kleine zusje uit haar kwam, en voordat ik gisteren naar bed ging, hoorde ik Jeannette met onze kok praten over wat er was gebeurd — iets over placenta-abruptie, mama die tijdens een spoedkeizersnede te veel bloed had verloren en dat de baby tot na de begrafenis in het ziekenhuis moest blijven.

Ik leg dit allemaal aan Ruslan uit en hij begint te huilen. Ik wil ook huilen, maar ik slik de brandende snikken door die in mijn keel omhoogkomen. Ik pak het boek, open het op de voorpagina en begin het aan mijn broertje voor te lezen, in een poging om zo veel als mama te klinken als ik kan, ook al blijft mijn stem breken.

Ruslan stopt uiteindelijk met huilen en valt in slaap, maar ik blijf lezen, mijn lippen bewegen geluidloos en vormen de vertrouwde woorden. Ik lees tot het verstikkende, brandende gevoel in mijn keel vervaagt en mama's geschreeuw niet meer in mijn oren klinkt. Totdat het beeld van haar, zo stil en levenloos als die kip, door de afbeelding in het boek wordt vervangen — de tekening van de mooie zwartharige prinses.

Een prinses wiens liefde ik op een dag zal winnen, wat er ook voor nodig is.

Hoofdstuk 1

Alina

Voor de tweede dag op rij word ik met fel zonlicht en het geluid van oceaangolven wakker. Deze keer weet ik echter precies waar ik ben: op Alexei's jacht, ergens midden in de oceaan. Welke oceaan weet ik niet, maar nu mijn hoofd helderder is, kan ik een gok wagen. Het bergcomplex van mijn broer, waar Alexei me twee dagen geleden heeft ontvoerd, ligt in Idaho, het westelijke deel van de Verenigde Staten, dus tenzij mijn ontvoerder me helemaal over het Noord-Amerikaanse continent heeft gevlogen terwijl ik gedrogeerd was, is dit waarschijnlijk de Stille Oceaan.

Ik draai mijn hoofd langzaam om. Ik lig alleen in bed, hoewel het kussen naast me een deuk heeft van het hoofd van Alexei en zijn geur nog op de lakens hangt. Dennenhout en een vleugje leer, bedekt met de zoute hint van de zee en iets dat uniek mannelijks en van hem is.

Het is een geur die ik nu goed ken.

Warmte doordringt mijn lichaam terwijl herinneringen aan gisteren binnenstromen, en ik schiet in een zittende positie omhoog, terwijl ik de deken tegen mijn naakte borst houd. Ik huiver meteen. De binnenkant van mijn dijen voelt alsof ik turnen op Olympisch niveau heb geprobeerd, en ik ben tot diep van binnen pijnlijk. Ik raak instinctief mijn hoofd aan. Mijn haar is nog vochtig van de douche van gisteravond. Alexei had me geen kans gegeven om het te drogen voordat hij me terug naar bed droeg, waar hij zijn grote, gespierde lichaam om me heen wikkelde en prompt in slaap viel, waardoor ik verdoofd in de duisternis staarde, te moe om de gruwel van zijn bedoelingen te verwerken, maar te opgefokt om in slaap te vallen.

Hij heeft me gisteravond in ieder geval niet voor de vierde keer geneukt. Ik moet dankbaar zijn voor kleine barmhartigheden.

Ik glijd voorzichtig uit bed, trek een badjas aan en ga de badkamer in. Mijn hart gaat tekeer, de gevoelloosheid van gisteravond is volledig uitgewerkt. Ik ga op de automatische piloot door mijn ochtendroutine —douchen, mijn tanden poetsen, mijn haar föhnen, wat make-up aanbrengen — en de hele tijd kan ik alleen maar denken aan wat mijn ontvoerder gisteravond heeft gezegd.

Een kind. Dat is wat hij van me wil. Een kind om het kind te vervangen dat mijn broer van zijn familie

had weggenomen — Slava, de jongen die Nikolai onbewust bij Ksenia had verwekt, de onlangs overleden zus van Alexei. Gisteravond heeft Alexei me drie keer zonder condoom geneukt en hij is van plan om het steeds opnieuw te doen, totdat hij erin slaagt om me met een ketting aan hem te binden die onbreekbaarder is dan welk contract dan ook: een bloedband.

Het is een wreed, volkomen machiavellistisch plan — en precies wat ik van een man als Alexei Leonov had mogen verwachten, die mijn vader had gemanipuleerd om onze verloving te regelen toen ik amper vijftien was.

Dat is weer een openbaring van gisteravond. Alexei was verantwoordelijk voor dat middeleeuwse contract, niet onze ouders, zoals ik al die jaren had gedacht. Hij was geen slachtoffer van de hebzucht en honger van onze vaders naar de ultieme alliantie, een negentienjarige jongen die gewoon was meegegaan met de wensen van zijn familie. Oh nee. Hij was al die tijd het brein achter dit alles geweest, de poppenspeler die aan alle touwtjes trok. Als mijn vader niet met de verloving had ingestemd, dan zou Alexei me van mijn familie hebben gestolen en me als een prinses in een toren hebben opgesloten totdat ik 'oud genoeg' was.

Zijn obsessie met mij gaat veel verder dan alles wat ik me had voorgesteld, en ik twijfel er niet aan dat hij van plan is zich aan zijn woord te houden om me een kind op te dringen. Dit is tenslotte dezelfde man die

elke jongen en man heeft vermoord die naar me heeft gekeken.

Tegen de tijd dat ik mijn routine voltooi, is het gezicht dat vanuit de spiegel naar me kijkt koel en beheerst, met make-up die het ergste van de schaafplekken van zijn baard op mijn kaaklijn en langs mijn nek bedekt. Mijn lippen zijn nog steeds opgezwollen door de blauwe plekken gevende kussen van Alexei, maar met mijn kenmerkende rode lippenstift erop, is het alsof een bekwame chirurg me een vleugje filler heeft gegeven.

Ik lijk op mezelf, ook al voelt mijn lichaam als dat van een vreemde.

Ik verwacht half dat Alexei in de slaapkamer is en op me wacht zoals hij gisteren had gedaan, maar de kamer is leeg als ik naar buiten kom. Ik voel me onschatbaar dankbaar, haast me naar de kast en kleed me aan, en trek een van de vele designer cocktailjurken aan die mijn ontvoerder voor me heeft gekocht. Er is ook meer casual, comfortabele kleding — shorts, T-shirts, zachte katoenen zomerjurken — maar ik ben niet van plan om me hier, bij hem, op mijn gemak te voelen.

Een paar designerhakken met bandjes maakt mijn look compleet en dan... Weet ik niet wat ik moet doen. Blijf ik in de hut wachten tot hij verschijnt? Of ga ik naar buiten en bespoedig ik de onvermijdelijke confrontatie?

Mijn maag neemt de beslissing voor me door een luid gegrom te laten horen. Ik heb geen idee hoe laat

het is, maar mijn laatste maaltijd —slechts een paar hapjes van de royale spread die Vika, de kok van Alexei, voor ons had bereid— was ergens gisteren, lang voordat de zon onderging. Was het lunch? Een heel vroeg diner? Geen idee, maar mijn lichaam is ervan overtuigd dat het verhongert. Ik voel al een hoofdpijn opbouwen, de druk neemt toe om mijn slapen in een bekende bankschroef te knijpen. Natuurlijk is dat in mijn geval eerder aan stress dan aan honger te wijten, maar toch kan een lekker, stevig ontbijt geen kwaad.

Terwijl ik de hut verlaat en naar de trap ga, realiseer ik me dat ik aan eten denk om mezelf ervan te weerhouden om in die kilte te blijven hangen, de holle pijn in mijn maag, die ik elke keer krijg als ik eraan denk om permanent aan Alexei gebonden te zijn.

Nee, het is geen honger die mijn ingewanden uitholt.

Het is angst.

Angst en vrees, overdekt met groeiende wanhoop.

Ik ben een decennium lang van mijn lot weggelopen, in de hoop eraan te ontsnappen, maar het heeft me ingehaald. *Hij* heeft me ingehaald — en er is geen kans meer om te ontsnappen. Ik zit op een boot in het midden van de oceaan met een monster dat het zijn levensdoel heeft gemaakt om mij te hebben... en nu heeft hij me.

Hou op. Denk aan eten. Alleen aan eten.

Het zonlicht verblindt me als ik op het dek tevoorschijn kom. Het is een mooie dag, warm met slechts een vleugje wind. Na de storm van gisteren

voelt de lucht lichter en frisser aan, de lucht is weer helder, stralend blauw.

Er is niemand op het dek of ergens in het zicht. Ik ben zowel teleurgesteld als blij. De confrontatie waar ik me mentaal op had voorbereid, is uitgesteld.

Mijn maag gromt weer en eist voedsel, maar ik negeer het. Ik ben er vrij zeker van dat de keuken bij de neus van de boot ligt, maar ik ben er nog niet klaar voor om erheen te gaan. In plaats daarvan loop ik naar de reling en kijk in de verte, in een poging om erachter te komen of er daar iets is of dat mijn verbeelding me voor de gek houdt.

Als er ook maar een vleugje land in zicht is, duik ik in dat water, vervloek haaien en mijn middelmatige zwemvaardigheden. Maar er is niets. Alleen blauw water, helemaal tot aan de horizon. Wat ik ook dacht te zien, het moet gewoon de zon zijn geweest die op het water weerkaatste. Toch sta ik bij de reling, te staren en te wensen —

"Wat denk je verdomme dat je aan het doen bent?"

De diepe stem van mijn ontvoerder is laag en woedend, zijn vingers bijten in mijn schouder terwijl hij me omdraait om hem aan te kijken. Ik schrik zo erg van hem dat mijn linkerhak onder me weg glijdt en voor de tweede keer in mijn leven redt Alexei Leonov me van vallen — deze keer mogelijk overboord — door mijn beide armen vast te grijpen.

Ik adem oppervlakkig en staar naar zijn woedende donkere gezicht terwijl een verraderlijk vuur in mijn aderen ontsteekt en zich tot in mijn kern verspreidt.

Hij kijkt boos naar me, zijn bijna zwarte ogen vernauwen zich tot spleten, en het enige waar ik aan kan denken is wat hij me gisteren heeft aangedaan, aan de sublieme mix van pijn en extase die hij keer op keer uit mijn lichaam had onttrokken.

"Was je van plan om te springen?" eist hij op dezelfde harde toon, zijn greep op me pijnlijk strak, en ik realiseer me wat hij dacht toen hij me zag... wat hij vreesde.

Het is geen volledig ongegronde angst. Zes jaar geleden, tijdens die donkere maanden na de dood van mijn ouders, was ik misschien gesprongen, zelfs zonder land in zicht.

Er begint een vaag idee te ontstaan. Voordat ik er beter over na kan denken, til ik mijn kin op en vraag koel, "En als dat zo was?"

Misschien, heel misschien, als hij denkt dat ik suïcidaal ben, zal hij —

"Dan zal ik je in de hut opsluiten, of beter nog, je aan mijn bed vastketenen."

Mijn adem stagneert in mijn longen.

Hij bluft niet.

Hij zal het doen.

Als ik hem push, dan zal hij me het beetje vrijheid ontnemen dat ik nog heb.

De nederlaag is bitter op mijn tong als ik mijn blik op de sterke, bruine kolom van zijn keel laat vallen, terwijl ik me op het deel van de tatoeage concentreer dat boven de ronde hals van zijn zwarte T-shirt zichtbaar is. "Ik was niet van plan om te springen," zeg

ik zachtjes. “Je hoeft je geen zorgen te maken. Ik ga geen zelfmoord plegen.”

Niet expres, tenminste. Ik *zal* ervoor zwemmen als er zich een kans voordoet, maar ik zal niet naar een zekere dood springen om aan hem te ontsnappen.

Zijn stem wordt zachter. “Alinyonok...” Hij laat mijn armen los om mijn kaak vast te houden. Voorzichtig kantelt hij mijn kin omhoog totdat ik zijn blik weer ontmoet. “Waarom geef je dit — ons — niet gewoon een kans? Ik wil je geen kwaad doen. Juist het tegenovergestelde. Je bent alles wat ik al zo lang heb gewild... en jij, wat je jezelf ook vertelt, wilt mij ook. Stop met ertegen te vechten. Laat me je laten zien hoe goed het tussen ons kan zijn. Tenzij dat is wat je bang maakt? Dat het goed zal zijn? Dat je je zult realiseren hoeveel jaar we hebben verspild aan uit elkaar zijn?”

Ik staar hem aan, mijn hart bonst pijnlijk tegen mijn ribbenkast. De woorden, uitgesproken op een zachte, vleiende toon, landen verleidelijk in mijn oren, ook al zijn ze pure waanzin — een waanidee van de hoogste orde.

Het zal tussen ons niet goed zijn. Het zal een ramp zijn, zoals het huwelijk van mijn ouders, zoals alles over onze relatie tot nu toe. We zijn samen giftig — kijk maar naar alle lichamen die in ons kielzog zijn achtergebleven.

“Alinyonok, mijn schoonheid...” Zijn stem wordt nog zachter, zijn donkere ogen glanzen met een verontrustende warmte. “Je weet dat ik de waarheid spreek.”

Hij buigt zijn hoofd en het kost me elke gram wilskracht die ik bezit om zijn hand weg te slaan en mijn gezicht opzij te draaien en zijn kus te vermijden. Ik kan hem alleen niet helemaal vermijden. Zijn lippen, warm en zacht, strelen over mijn oor, wat erotische rillingen langs mijn rug stuurt en kippenvel op mijn blote armen veroorzaakt, waardoor ik overal bloos.

Zelfs nu, wetende wat hij van plan is, kan ik mijn lichaam er niet van weerhouden om op hem te reageren, om op de rauwe, dierlijke kracht te reageren die ons naar elkaar toe trekt.

Met een bonzend hart en een brandend gezicht, doe ik een stap achteruit. Dan nog een en nog een. Hij staat het toe, zijn mond krult omhoog in die donkere, sardonische glimlach van hem terwijl hij met het geduld van een roofdier naar me kijkt die weet dat zijn prooi nergens heen kan.

Ik heb alleen wel een plek om naartoe te gaan. Ik draai me om en ga resoluut naar waar ik geloof dat de keuken is. Over mijn schouder zeg ik, "Ik heb ontbijt nodig."

Als er één ding is dat ik zeker weet, dan is het dat Alexei niet van plan is om me te laten verhongeren. Zelfs gisteren, toen hij me naakt in zijn armen had, hield hij zijn lust lang genoeg in bedwang om me te voeden. Vandaag is hij seksueel gezien verzadigd — of dat zou hij moeten zijn, gezien hoe vaak hij me gisteren heeft geneukt. Hoewel, als hij me de waarheid vertelde over het niet hebben van seks sinds onze verloving tien jaar geleden, dan is het mogelijk dat die

drie sessies zijn lust alleen maar hebben aangewakkerd.

Bij die gedachte gaat er een hete rilling over mijn huid.

Hij gaat naast me lopen, zijn lange stappen halen mijn kortere stappen gemakkelijk in. “Laten we gaan ontbijten. Hoewel ik niet zeker weet of het binnenvallen van Vika’s domein de juiste weg is. Ze is nogal territoriaal.”

Ik stop met lopen. “Oh?” Van wat ik van de kleine, donkerharige vrouw heb gezien, leek ze vriendelijk.

“De kombuis is haar ruimte. Alleen Larson mag daar naar binnen.”

De toon van Alexei is serieus, ondanks dat er amusement in zijn ogen glinstert. Ik ben er vrij zeker van dat hij me voor de gek houdt, maar voor het geval dat zeg ik, “Oké, hoe ga ik hier dan aan eten komen?”

“Jij vertelt het aan mij en ik regel het.” Hij reikt in zijn zak en haalt zijn telefoon tevoorschijn, waarop hij snel een bericht typt. Hij verstuurt het met een hoorbare *whoosh*. Terwijl ik naar het apparaat staar, versnelt mijn hartslag.

Een telefoon. Een manier om de buitenwereld te bereiken. Natuurlijk heeft hij er een. En zijn mensen ook. Dat betekent dat er meerdere apparaten op deze boot zijn, meerdere kansen voor mij om er lang genoeg een te pakken om mijn broers te laten weten —

Ik stop. Ze wat precies te laten weten? Dat ik in onbekende wateren op een naamloos jacht zit? Zelfs met Konstantins team van hackers is dat lang niet

genoeg informatie om me te vinden. Trouwens, wil ik wel gevonden worden? Voordat Alexei me in de nacht mee had gesleept, had ik tegen Nikolai gezegd dat hij me niet moest zoeken, omdat ik niet wilde dat er meer bloed voor me zou vloeien — en ik had het gemeend. Ik meen het nog steeds, ook al zijn de intenties van Alexei veel erger dan ik me realiseerde. Ik wil niet dat mijn broers voor me vechten, laat staan sterven. *Of dat ze Alexei vermoorden.* Zodra die gedachte naar boven komt, duw ik hem weer weg, niet bereid om hem op de een of andere manier diepgaand te analyseren. Niet dat er veel te analyseren valt.

Ik wil niet dat iemand voor me sterft of voor me doodt. Punt uit. En dat betekent dat ik mijn broers me niet kan laten redden... vooral niet als die redding betekent dat Alexei weer achter de zoon van Nikolai aan zal gaan. Sterker nog, nu ik helderder denk, realiseer ik me dat ik er niet vandoor zou kunnen gaan, zelfs niet als er zich een kans voordeed.

Ik had twee dagen geleden een deal met Alexei gemaakt en ik had hem beloofd dat ik met hem mee zou gaan en onze verloving zou eren als hij zijn mannen terug zou roepen en Slava in vrede met Nikolai en zijn nieuwe vrouw zou laten leven. Ik had niet veel keuze toen ik die deal sloot, maar dat verandert niets aan het feit dat ik mijn woord heb gegeven — of dat de gevolgen om er weer op terug te komen verschrikkelijk kunnen zijn.

Er is maar één manier om vooruit te komen, maar één manier om enige controle over mijn lot te krijgen.

Ik trek mijn ogen weg van de telefoon van Alexei en ontmoet zijn koel geamuseerde blik. “Dus,” zeg ik kalm, zelfs als mijn maag zich omdraait. “Heb je alles klaar voor de bruiloft? Ik wil graag dat hij vandaag plaatsvindt.”

Hoofdstuk 2

Alexei

Mijn hartslag versnelt en alleen mijn jarenlange ervaring met het onderhandelen van zakelijke deals met meedogenloze rivalen stelt me in staat om mijn schok te verbergen. Wil ze met me trouwen? Nu? Vandaag?

Maar nee. Terwijl ik dieper in die jadekleurige ogen van haar kijk, zie ik de waarheid.

Mijn Alinyonok heeft nog niet besloten om bij te draaien en me te accepteren. Integendeel — dit is een nieuwe truc, een manier om op onze deal terug te komen en het op papier te eren. De bruiloft zal niets voor haar betekenen. Zodra onze geloften zijn uitgesproken, zal ze een manier zoeken om te ontsnappen.

Ik lach, en zelfs in mijn oren is het een koud, hard geluid. Er is niets grappigs aan, maar lachen is beter dan het alternatief: haar grijpen en mijn mond gebruiken om die bloedrode lippenstift van haar lippen af te vegen

voordat ik haar op het harde hout van het dek leg en haar hier en nu neuk, zodat iedereen haar kan zien. Ze zou met me vechten als ik dat zou doen. Ze zou met me vechten, en het zou me niet kunnen schelen. Nu ik haar heb gehad, nu ik haar heb geproefd, wil ik alleen maar *meer*. Meer van haar smaak, haar aanraking, haar zoete oranjebloesemgeur. Meer van haar strakke, natte poesje dat zich om mijn pik wikkelde, erin kneep, hem in de greep van haar orgasme melkte.

Ik leef al meer dan een decennium met deze hunkering, maar het is nu oneindig veel scherper, bijna ondraaglijk.

Bij mijn gelach trekt ze zich terug, haar ogen fonkelen minutieus voordat haar kin op die uitdagende manier van haar omhoogkomt. In tegenstelling tot mij verbergt ze haar gevoelens niet goed. Tenminste, niet bij mij. Misschien lijkt Alina Molotova voor anderen mysterieus en afstandelijk, een high-society prinses die buiten het begrip van gewone stervelingen bestaat, maar voor mij is ze een open boek. Ik weet hoe kwetsbaar ze onder die mooie, hooghartige façade is, hoe vluchtig haar emoties zijn.

Als ze het me zou toestaan, dan zou ik haar voor alles en iedereen beschermen, ook voor haarzelf. Ik moet alleen tot haar doordringen, haar illusie vernietigen dat ze niemand nodig heeft. Omdat ze dat dat wel nodig heeft.

Ze heeft *mij* nodig en ik zal het haar laten beseffen, zelfs als het nog een decennium duurt.

"Maar, natuurlijk," zeg ik met een opgetrokken wenkbrauw. "We houden de bruiloft direct na het ontbijt."

Ze knippert. Het is subtiel, de manier waarop haar porseleinen huid nog bleker wordt, haar slanke hals gespannen, maar ik zie het, net zoals ik alles aan haar zie. Ze wil me uit balans brengen, maar ze heeft de verkeerde manier gekozen om het aan te pakken. Ik zal vandaag met alle liefde hier op het jacht met haar trouwen. Een grote maatschappelijke bruiloft zat er voor ons nooit in, gezien hoe haar familie over de mijne denkt — en hoe graag mijn vader een grote ceremonie wil.

Het zou zijn laatste hoera zijn geweest, zijn laatste kans om met onze macht en rijkdom te pronken voordat de kanker die zijn alvleesklier heeft vernietigd hem volledig verslindt.

Het is een kans die ik hem graag ontzeg.

"Direct na het ontbijt?" vraagt Alina met een verstikte stem en ik knik met een sardonische glimlach.

Ik was niet van plan om zo snel met haar te trouwen, maar dat betekent niet dat ik de voordelen niet zie.

"Er liggen een paar witte jurken in je kast," zeg ik terwijl ze naar me staart; haar katachtige ogen zijn met een onrust gevuld die ze niet kan verbergen. "Je kunt je in een van hen omkleden."

Ze gnuift en herwint een deel van haar kalmte.

"Terwijl jij dat draagt?" Ze gebaart naar mijn vrijetijdskleding.

"Ik zal me ook omkleden, maak je geen zorgen." Net als zij heb ik hier een kast vol kleding voor elke gelegenheid.

"Het maakt me niet uit wat je draagt," zegt ze scherp. "En ik ga geen wit dragen. Dit is niet zo'n bruiloft."

"Oh? Wat voor soort bruiloft denk je dan dat het is?" Ik sluit de kleine afstand tussen ons en pak haar kaak vast. "Je was tot gisteren nog maagd, dus wit is precies goed, niet dan, mijn schoonheid?"

Er kruipt een vage blos over haar wangen en ze kleuren mooi rood terwijl ze mijn hand wegslaat. "Deze bruiloft is een farce, en dat weet je."

"Dat weet ik helemaal niet."

"Nou, ik wel." Ze staart me uitdagend aan en stapt weg. "Ik draag geen wit. Misschien zwart."

"Wat jij wil."

De waarheid is dat het me niet kan schelen wat ze draagt. Ik geef de voorkeur aan haar zoals ze gisteravond naakt en warm in mijn armen was. Als we alleen op de boot waren, dan was dat precies hoe ik haar de hele tijd zou hebben, ook tijdens onze bruiloft.

Ik draai me om en ga naar de tafel onder de overkapping, waar ik verwacht dat Vika elk moment het ontbijt zal serveren, wanneer Alina roept, "Wacht!"

Ik kijk haar aan, benieuwd naar haar nieuwste truc. En ja hoor, ze kijkt me speculatief aan. "Ik zou wit *kunnen* dragen..." Ze laat haar stem wegdwalen.